

6 Cdo 254/2010

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a sudcov JUDr. Ivana Machyniaka a JUDr. Rudolfa Čirča v právnej veci žalobcu **Ing. J. R.**, bývajúceho v P., proti žalovanej **JUDr. V. R.**, bývajúcej v P., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 4 C 444/2001, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. januára 2010 sp. zn. 2 Co 130/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom z 25. augusta 2005 č.k. 4 C 444/2001-742 rozhodol o návrhu žalobcu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len BSM) tak, že z vecí patriacich do BSM prikázal do jeho výlučného vlastníctva odšťať ovocia bielej farby, odkupnú hodnotu poistnej zmluvy č. 11 882 ku dňu 10.3.2001 v sume 11 157,-- Sk, odkupnú hodnotu poistnej zmluvy č. 40 010 845 v sume 9 190,-- Sk, odkupnú hodnotu poistnej zmluvy č. X. v sume 13 120,-- Sk a 12 cenných papierov emitenta V. a.s. v sume 336,-- Sk, celkove majetok v sume 35 163,-- Sk a do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal ostatné hnutelné veci uvedené vo výroku rozsudku pod položkami 1/ až 12/ a 14/ a 15/, sumu 6 641,-- Sk vyplatenú pri zrušení kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola gaučová súprava Venus a trojizbový byt č. 9 na 2. poschodí v obytnom dome súpisného čísla X v na parcele č. X. spolu s podielom 75/2232 z parcely č. X. - zastavaná plocha o výmere 365 m², celkove majetok v sume

790 191,-- Sk. Žalovanej uložil povinnosť vydať žalobcovi odšŕavovač ovocia bielej farby do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zaviazal ju uhradiť žalobcovi v tej istej lehote na vzájomné vyrovnanie sumu 363 457,-- Sk. Žalobcovi aj žalovanej uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok na účet okresného súdu a rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v súlade so zhodnými tvrdeniami účastníkov do predmetu BSM patria všetky vo výroku rozsudku uvedené veci, včítane odkupných hodnôt troch poisťných zmlúv a 12 ks cenných papierov emitenta V.. Do predmetu BSM nezahrnul osobné motorové vozidlo typu Škoda F., lebo z výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že bolo zakúpené z peňazí darovaných výlučne žalobcovi jeho rodičmi. K tvrdeniu žalovanej, podľa ktorého vozidlo patrí do BMS uviedol, že pravdivosť tohto tvrdenia spochybňuje samotný jej list z 27. februára 2000 adresovaný riaditeľovi S., z ktorého vyplýva, že účastníci nemali peniaze na zakúpenie auta. Navyše, aj sama žalovaná v priebehu konania, keď žiadala preveriť úmysel rodičov žalobcu koho mienili obdarovať priznala, že peniaze na kúpu auta boli darované jeho rodičmi. Z rovnakého dôvodu do predmetu BSM nezahrnul parcelu č. X. – ornú pôdu vo výmere 22 m² v pomere 1/1 zapísanú na LV č. X. k.ú. S. a parc. č. X. ornú pôdu vo výmere 987 m² v pomere 1/42 zapísanú na LV č. X. k.ú. S. (prostriedky na ich kúpu žalobca získal darom od rodičov a sestier). Ku garáži postavenej na parc. č. X. uviedol, že ku dňu zániku BSM (a ani v čase rozhodnutia súdu) nebola zapísaná v katastri nehnuteľností v prospech účastníkov konania, prípadne jedného z nich. Do predmetu BSM preto nepatrí. Devízové účty vedené vo V., založené v roku 1993, vkladnú knižku na meno žalovanej vedenú v S., a.s. a sporožirový účet vedený v tej istej banke na meno žalobcu nepojal do BSM, lebo tieto ku dňu zániku BSM neexistovali. Rovnako do predmetu BSM nepatrí ani poisťné za byt, lebo žalovaná uzavrela poisťnú zmluvu v septembri 2001, teda po zániku BSM. K samotnému vyporiadaniu BSM uviedol, že vychádzal z ustanovenia § 150 OZ, podľa ktorého podiely oboch manželov sú rovnaké. Celkove predmet BSM predstavoval sumu 825 354,-- Sk, t.j. každému účastníkovi patrí suma 412 677,-- Sk. Keďže žalobcovi pripadol do vlastníctva majetok v sume 35 163,-- Sk a žalovanej v sume 790 191,-- Sk, na vyrovnanie podielov patrí žalobcovi suma 377 514,-- Sk, od ktorej však bolo potrebné odpočítať polovicu z nesplatennej ceny bytu, čo predstavuje sumu 14 057,-- Sk. Žalovanú preto zaviazal na vyrovnanie podielu zaplatiť žalobcovi sumu 363 457,-- Sk. Povinnosť účastníkov zaplatiť súdny poplatok odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 7 v spojení s § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. a o náhrade trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27. januára 2010 sp. zn. 2 Co 130/2007 v spojení s opravným uznesením z 27. októbra 2010 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že z vecí patriacich do BSM prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, okrem odšŕavovača a 12 ks cenných papierov, len odkupnú hodnotu z poisťnej zmluvy č. X. a ďalej mu prikázal do výlučného vlastníctva pozemok parc. č. X. – orná pôda vo výmere 22 m² v pomere 1/1 zapísaný na LV č. X. k.ú. S. a pozemok parc. č. X. orná pôda vo výmere 987 m² v pomere 1/42 zapísaný na LV č. X. k.ú. S., celkove majetok v sume 1053,02 eur (31 723,28,-- Sk) a do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal zhodne so súdom prvého stupňa majetok v celkovej sume 26229,54 eur (790 191,-- Sk). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na úplné vyrovnanie sumu 12111,03 eur (364 856,89,-- Sk) do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrok rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovanej vydať žalobcovi odšŕavovač zrušil. Žalobcu zaviazal zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok v sume 248,70 eur a rozhodol o trovách konania tak, že účastníkom náhradu trov nepriznal. K prejednaniu odvolania bez účasti žalovanej uviedol, že žalovaná bola na pojednávanie riadne predvolaná a svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnila. Odvolanie preto prejednal v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. bez jej prítomnosti. Na plnomocenstvo udelené žalovanou advokátovi JUDr. R. Z. neprihliadol, lebo bolo predložené iba v telegrafickej podobe bez jeho doplnenia v lehote troch dní originálom. Navyše, zástupca žalovanej žiadosť o odročenie pojednávania doručil súdu až po pojednávaní. Vo veci samej uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil, že do BSM účastníkov patria hnutel'né veci tak, ako ich uviedol vo výroku rozhodnutia. Nesprávne však vypořiadal odkupné hodnoty poisťných zmlúv č. X. a č. X.. Tieto poisťné zmluvy boli účastníkmi konania uzavreté v prospech vtedy maloletých detí. Jednalo sa o prísľub daru a plnenie z týchto zmlúv treba považovať za dar rodičov maloletým deťom. Odkupné hodnoty z týchto zmlúv preto nepatria do BSM. Pokiaľ ide o nehnuteľné veci, nestotožnil sa so súdom prvého stupňa v tom, že do predmetu BSM nepatria pozemky parc. č. X. a parc. č. X. v podiele 1/1, resp. v podiele 1/42. Po doplnení dokazovania dospel, na rozdiel od súdu prvého stupňa, k záveru, že nebolo preukázané nadobudnutie týchto pozemkov z iných peňazí ako zo spoločných. Naopak, za správny považoval záver súdu prvého stupňa, že do BSM nepatrí osobné motorové vozidlo typu Škoda F. a garáž stojaca na parcele č. X. k.ú. S.. Aj podľa odvolacieho súdu výsledky vykonaného dokazovania umožňujú prijať úsudok, podľa ktorého žalobca zakúpil toto vozidlo z peňažného daru poskytnutého rodičmi a jeho sestrami výlučne jeho osobe. V súvislosti s garážou uviedol, že predmetom BSM a teda jeho vypořiadania, je v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka všetko to, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol

niektorý z manželov za trvania manželstva. V danom prípade okresný súd správne vychádzal zo zistenia, že ku kúpe tejto garáže účastníkmi od jej zhotoviteľa počas trvania manželstva nedošlo. Predmetnú garáž teda nenadobudol ani jeden z manželov počas trvania manželstva do vlastníctva. V rámci vyporiadania BSM neprichádzalo preto do úvahy jej prikázanie do vlastníctva žalobcu tak, ako to navrhovala žalovaná. Pokiaľ boli počas trvania manželstva do tejto veci vynaložené finančné prostriedky, súhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že tieto získal žalobca darom od svojich rodičov a sestier. V súlade s vyššie uvedeným ustálil, že celkove predstavuje predmet BSM sumu 27 282,56 eur (821 914,40 Sk), z ktorej sumy prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu veci v celkovej hodnote 1 053,02 eur (31 723,28 Sk) a do výlučného vlastníctva žalovanej veci v celkovej hodnote 26 229,54 eur (790 191,-- Sk). Pri vyporiadaní prihliadol zhodne so súdom prvého stupňa na pasívum v sume 933,21 eur (28 114,-- Sk) a navyše v prospech žalovanej zohľadnil sumu 10,63 eur. Žalovanú zaviazal na vyrovnanie podielu zaplatiť žalobcovi sumu 12 111,03 eur (364 856,-- Sk) do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. V tomto smere preto rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 220 O.s.p. zmenil. Výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým uložil povinnosť žalovanej vydať žalobcovi odšťavovač zrušil, nakoľko v konaní bolo preukázané, že táto vec sa nachádzala po rozvoде manželstva u žalobcu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná. Žiadala rozsudok odvolacieho súdu a tiež prvostupňového súdu zrušiť. Uviedla, že odvolací súd nepostupoval správne, keď odvolanie prejednal v jej neprítomnosti a v neprítomnosti jej zástupcu JUDr. Z.. Týmto postupom odvolací súd jej resp. právnenému zástupcovi znemožnil predložiť ďalšie dôkazy na obranu svojich tvrdení. Namietala, že viackrát trvala na tom, aby „Krajský súd Prešov bol úplne vylúčený z konania“, lebo žalobca je riaditeľom súdnej správy na Okresnom súde Prešov a všetci sa tam navzájom poznajú. Napriek jej snahám napokon Krajský súd v Prešove vo veci rozhodol. Vo vzťahu k meritu veci namietala, že krajský súd síce vyporiadal pozemky – parcely reg. CKN č. X. (správne č. X.) a č. X., ale ako ornú pôdu, hoci nepochybne ide o pozemky zastavané. Žiadala preto, aby jej bola priznaná náhrada za zastavanú plochu a nie ornú. Podľa nej, garáž mala byť pojatá do BSM a mala byť prikázaná do vlastníctva žalobcu s tým, že pohľadávku voči tretej osobe by vymáhal žalobca, keď v budúcnosti by sa stal jej vlastníkom. Krajský súd sa okrem toho mal zaoberať tým, koľko zo spoločných peňazí vynaložila ona na garáž, teda koľko bolo vynaložené zo spoločných

prostriedkov manželov a polovicu z tejto sumy jej priznať. Vytýkala odvolaciemu súdu, že nesprávne do masy BSM nezahrnul ani osobné motorové vozidlo, hoci devízové účty, na ktorých boli peňažné prostriedky pochádzajúce z príjmov žalobcu v Nemecku, žalobca zrušil v apríli 1997. Z hodnoty auta a garáže jej tak žalobca dlhuje sumu 4 791,18 eur. Rozsudok krajského súdu považuje preto za nespravodlivý.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v konaní nebolo žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané, že by peniaze na devízových účtoch boli použité na zakúpenie auta. S otázkou, prečo do BSM nepatrí garáž sa odvolací súd podrobne zaoberal v dôvodoch svojho rozhodnutia, pričom žalovaná v priebehu konania nikdy netvrdila, že by počas trvania BSM mali nejaké pohľadávky voči tretím osobám. Navrhol preto dovolanie žalovanej ako nedôvodne podané zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V posudzovanej veci žalovaná tvrdila vady konania uvedené v § 237 O.s.p., a to konkrétne vadu uvedenú pod písm. f/. Dovolací súd preto osobitne skúmal, či konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté práve touto vadou.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a pod.).

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Citované ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu, aby v záujme hospodárnosti a rýchlosti konania prejednal vec na pojednávaní v neprítomnosti účastníka za predpokladu, že účastník bol na pojednávanie riadne predvolaný, na pojednávanie sa nedostavil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Splnenie predpokladov pre možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka musí súd skúmať dôsledne, pretože jeho nesprávny postup v tomto smere môže mať za následok porušenie základného práva účastníka vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to práva na verejné prejednanie veci v jeho prítomnosti.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že odvolací súd nariadil opakované pojednávanie na 27. január 2010 a že na toto pojednávanie bola žalovaná riadne predvolaná 8. januára 2010. Napriek tomu sa na pojednávanie nedostavila a ani nepožiadala o jeho odročenie. Boli tak splnené zákonné predpoklady uvedené v § 101 ods. 2 O.s.p. pre prejednanie veci v neprítomnosti žalovanej. Ak za tohto stavu odvolací súd odvolanie prejednal a vo veci rozhodol bez účasti žalovanej, postupoval v súlade so zákonom a týmto postupom preto neodňal žalovanej možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tak, ako to nesprávne v dovolaní tvrdí žalovaná. Pokiaľ ide o jej zástupcu JUDr. Z., z jeho podania z 26. januára 2010 označeného ako ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní je zrejmé, že o termíne pojednávania nariadeného odvolacím súdom na deň 27. január 2010 mal vedomosť. Toto podanie bolo odvolaciemu súdu doručené 1. februára 2010, t.j. po termíne nariadeného pojednávania. Nemožno preto vyčítať odvolaciemu súdu, že odvolanie prejednal v jeho neprítomnosti.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľka vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietala.

Pokiaľ žalovaná v dovolaní poukazovala na to, že viackrát žiadala, aby „Krajský súd Prešov bol úplne vylúčený z konania“, lebo žalobca je riaditeľom súdnej správy na Okresnom súde Prešov, dovolací súd k tomu iba poznamenáva, že podľa obsahu tejto časti dovolania žalovaná výslovne nenamieta, že by vo veci na odvolacom súde rozhodoval vylúčený sudca a teda, že odvolací súd zaťažil konanie vadou uvedenou v § 237 písm. g/ O.s.p.

Vo vzťahu k meritu veci žalovaná v dovolaní namietala jednak nesprávnosť ocenenia pozemkov parc. č. X. a č. X. a jednak nesprávnosť záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého do BSM nepatrí osobné motorové vozidlo typu Škoda F. a garáž.

K prvej námietke dovolací súd uvádza, že odvolací súd vychádzal pri stanovení hodnoty uvedených pozemkov zo znaleckého posudku znalca Ing. M. O. z 31. októbra 2003, ktorý označil v posudku uvedené pozemky v súlade so stavom podľa katastra nehnuteľností ako orná pôda. Pozemky však ocenil rovnako ako pozemok parc. č. X. – zastavaná plocha metódou polohovej diferenciácie, pričom pri ocenení použil tie isté kritériá (východiskovú hodnotu, koeficient všeobecnej situácie, intenzity využitia, dopravného spojenia s obcou, obchodnej a priemyselnej polohy, zvyšujúcich a redukujúcich faktorov). Pozemky teda neoceňoval podľa hľadísk, ktoré sú rozhodujúce pre ocenenie poľnohospodárskej pôdy. Napokon žalovaná v základnom konaní nesprávnosť ocenenia týchto pozemkov nenamietala a to ani na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa 20. januára 2005, kedy sa účastníci, resp. ich zástupcovia vyjadrovali k obsahu znaleckého posudku (viď č.l. 340 spisu) a ani v odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 24. októbra 2005 (viď č.l. 454 až 460 spisu). Dovolací súd považuje preto túto námietku žalovanej za nedôvodnú.

K druhej námietke vznesenej žalovanou treba uviesť, že dovolací súd záver odvolacieho súdu, podľa ktorého do BSM účastníkov konania nepatrí garáž a osobné motorové vozidlo, považuje za správny. V tejto súvislosti odvolací súd správne uvádza, že predpokladom BSM je nadobudnutie veci niektorým z manželov za trvania manželstva

a existencia vlastníctva k nej v čase zániku BSM a že v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva s výnimkou vecí získaných darom.

Pokiaľ ide o garáž, odvolací súd vychádzal v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania zo zistenia, že túto vec účastníci, resp. niektorí z nich počas trvania manželstva nenadobudli a teda, že táto vec nebola ku dňu zániku manželstva v ich vlastníctve (žalovaná toto skutkové zistenie v dovolaní ani nespochybňuje). Z tohto skutkového zistenia odvolací súd v súlade s ustanovením § 143 OZ vyvodil, že táto vec nepatrí do BSM a že v rámci BSM ju nie je možné prikázať do vlastníctva žalobcovi tak, ako to žalovaná navrhovala. Pokiaľ žalovaná v dovolaní vytýkala odvolaciemu súdu, že v rámci vypořádania BSM nie je možné ponechať stranou ani pohľadávky manželov voči tretím osobám treba uviesť, že žalovaná ani v základnom konaní a ani v dovolaní nekonkretizovala, voči komu majú účastníci v súvislosti so stavbou garáže pohľadávku a v akej výške. Jej požiadavka, aby súd garáž prikázal do vlastníctva žalobcu s tým, že žalobca si ju bude voči tretej osobe vymáhať v budúcnosti, keď sa stane vlastníkom garáže, nezodpovedá zákonu. Odvolací súd a samozrejme ani dovolací súd takýto nárok žalovanej preto nemohol akceptovať.

K námietke žalovanej týkajúcej sa osobného motorového vozidla treba uviesť, že odvolací súd, v zhode so súdom prvého stupňa, vychádzal správne zo zistenia, že predmetnú vec nadobudol žalobca z peňažných prostriedkov, ktoré výlučne jemu darovali jeho rodičia a sestry. Prijatie uvedeného skutkového zistenia výsledky vykonaného dokazovania nepochybne dovoľujú. Záver odvolacieho súdu, že vozidlo nepatrí do BSM, nie je preto v zjavnom rozpore s obsahom spisu. Na tomto závere nemení nič ani tvrdenie žalovanej, že devízové účty, na ktorých boli uložené peňažné prostriedky pochádzajúce z príjmov žalobcu v Nemecku, žalobca v apríli 1997 zrušil. Táto skutočnosť sama osebe totiž nedokazuje, že finančné prostriedky pochádzajúce z týchto účtov boli použité práve na kúpu osobného motorového vozidla.

Obsah dovolania žalovanej nebol teda spôsobilý spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Žalovaná preto napadla dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. marca 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová